

Свічка

Богдан-Ігор Антонич

В малій кімнаті стіни, наче руки,
тримають полохливу тишу в жмені.
Сіріють тіні просиво-зелені,
самітня свічка блимає зо скуки.

Шушукають якісь далекі звуки.
А гнотик, в восковім їздець стремені,
свої маріння топить дивні, безіменні,
мов стеарин, блідим вогнем ошуки.

І тухне, й знов палахкотить ясніше,
хоч все заснуло, хоч у сні все дише,
хоч палить власне тіло біло-срібне,

хоч нищить ніч його все нижче й нижче
й ним темряву, мов гудзиком, застібне.
До свічки наше серце є подібне.